

Copyright © 2009 STELIAN ȚURLEA
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TURLEA, STELIAN

Arunc-o pe soră-mea din tren! : roman / Stelian Țurlea. - Ed. a 2-a. -
București : Crime Scene Press, 2018
ISBN 978-606-8959-17-7

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: GEORGE ARION JR.
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: octombrie 2018
Tipărit în România, ART PRINT

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi
întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le
descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

STELIAN ȚURLEA

ARUNC-O PE SORĂ-MEA DIN TREN!

Roman, ediția a doua

**CRIME
SCENE
PRESS**
2018

Născut la 6 ianuarie 1946, **Stelian Țurlea** a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, pentru scurtă vreme, evistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Între 1996 și 2014 a lucrat la ProTV ca director editorial, între 2000 și 2016 a condus „Ziarul de duminică”, pe care l-a și creat.

Este autor a douăzeci și trei de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociației Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1), 1995, Premiul APTR pentru Observator, 1996, Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996, Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999, Premiul Fundației Pro pentru jurnalism, 2001, Premiul Radio Romania Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

1.

Încerc să-mi aduc aminte de unde a-nceput totul.

Am deschis cu greu un ochi. Pleoapa celuilalt, de plumb, refuza să se ridice, am săltat-o cu mâna. Mi-am dat seama că sunt în patul meu când Pisi m-a lins din nou cu limba-i aspră pe frunte. Era clar că trebuie să mă dau jos să-i dau de mâncare. Râcâise înainte cu gheruțele ușa șifonierului, ca-n fiecare dimineață, dar cine s-o audă? Mi-am târșăit papucii spre bucătărie. Pisi se împleticea printre picioarele mele. E uriașă, am îndopat-o cu vitamine cât era mică, să nu se îmbolnăvească în absențele mele repetate, și-a ajuns cât un câine de casă. Ar trebui să-i spun Piscicăine, uitasem să-i dau un nume, așa că o strigam cum îmi venea, de obicei Pisi. Foarte original. Acum își rodea cu zgomet grăunțele.

– Tuflită?

Yvona ședea la măsuta din bucătărie, picior peste picior, în cămășuța scurtă de noapte, sorbind dintr-o ceașcă aburindă. Mi-am adunat toată energia să-i răspund.

– Bună. Mă doare capul.

– Din păcate n-avem ce-ți trebuie, zeamă de varză.

M-am uitat lung la ea. Eram încă amețită, simțeam că aburii alcoolului nu dispăruseră. Nu era să-i fac jocul.

– Mai bine toarnă-mi și mie, i-am spus.

Mi-a împins în față o ceașcă la fel de mare ca a ei. Cu un lichid negru, fierbinte, amar. N-avea rost să fac mofturi, știam că-și bea cafeaua fără pic de zahăr.

Am sorbit de câteva ori, parcă mi se ridica o pâclă de pe ochi, dar tot mahmură eram.

– Cum de-ai adus hăndrălăul acasă? m-a întrebat.

Yvona stă cu mine când și când. E măritată de trei ani, după un an și jumătate s-a certat cu bărbatu-său și-a plecat de-acasă, o săptămână a stat la hotel, pe urmă i-am propus să locuiască la mine până-și găsește ceva. A fost de acord doar dacă împărțim chiria. Nu era să dau cu piciorul ofertei, la chiriile de azi! Așa că ea n-a mai căutat altceva, iar eu am transformat a doua cameră a apartamentului în al doilea dormitor, păcat că n-avem decât o baie, dar nu prea ne călcăm pe picioare. Doar când își vopsește părul, o dată la câteva săptămâni, stă închisă acolo de mi se urăște, prima dată am crezut că i s-a făcut rău. Și-a mobilat dormitorul chiar mai drăguț decât mine, ce nu-mi place e c-a zugrăvit toți pereții în roz.

După o lună mi-a spus că se-ntoarce la Puiu, i-am urat noroc. Când mă pregăteam să-i strâng lucrurile, să-mi fac și eu o cameră de primire, din dormitorul roz, s-a întors. Nu mergea, Puiu e un nemernic și nu merită o femeie ca ea. De atunci s-a mai întâmplat de câteva ori. Stă trei-patru luni la bărbatu-său, pe urmă se mută în apartamentul nostru, pentru care insistă să plătească mereu chiria, și se jură că n-o să-l mai vadă în viața ei pe nemernic. Pe urmă pleacă din nou. M-am obișnuit, mai ales că gătește dumnezeiește și e o colegă cool. Din fericire, nici la slujbă nu ne călcăm pe bătăături.

– Scumpo, a început, și știam că o să urmeze ceva groaznic. Parcă stabiliserăm să nu aducem hăndrălăi în casă.

Stabiliserăm, într-adevăr, să ne anunțăm una pe cealaltă, nu e plăcut să te scoli noaptea să faci pipi și să dai în singura baie din casă peste vreo puță. Încălcasem regula. Am roșit. Mi-a trecut prin cap doar să întreb:

– Ai dat peste el în baie?

– Din fericire, nu. Îi crăpam capul.

Mi-am amintit că lângă mine în pat dormea o matahală. Când mă trezise Pisi, crezusem că visez, în fiecare noapte visez că dorm cu o matahală. Acum chiar era una în patul meu.

Care mai și apăruse în ușa bucătăriei, în picioarele goale, într-o pereche de chiloți de înot strânși al naibii peste toată mândrețea lui de bărbat, cu pieptul gol plin de păr, căscând și cu părul blond ciufulit. Nu pot suferi blonzii.

– Fetelor, văd c-ați pus de cafea, zise. Ce-ați zice și de-o omletă?

– E un fast food la colț, îi spuse Yvona cât se putea de amabilă. Trage-ți izmenele, cară-ți hoitul până acolo și uită drumul.

N-am apucat să deschid gura, s-a ridicat și s-a dus în camera ei atât de energic că hăndrălăului i-a fost teamă c-o să-l lovească și s-a lipit de perete. De-a dreptul amuzant.

– Așa ciufută ți-e mereu consoarta? m-a întrebat.

– Nu-i plac blonzii, am zis. Nici mie.

M-a privit chiorăș, lucrurile nu mergeau cum voia el.

– Ne-am trezit cu fața la pernă, iubițel?

Detest să mi se spună iubițel. Dacă aș fi avut ceva la îndemână, i-aș fi dat în cap. Dar nu se făcea să stric bunătate de cafea, tocmai când începuse să-mi placă.

– Sunt nefericită și vreau să jelesc toată duminica asta, am spus. Singură. Cel mai bine ar fi să te-mbraci și s-o ștergi.

– Știu un leac mai bun pentru nefericire și mahmureală, a-ntors-o.

Din privirea mea a-nțeles că e mai bine să tacă și că n-am de gând să mă întorc cu niciun chip în pat cu el. A făcut stânga-mprejur, l-am auzit bolborosind o vreme în baie, apoi a tras apa și în mai puțin de două minute era echipat. Se vedea că făcuse armata. N-a avut curajul să mă pupe de plecare, mi-a făcut doar un semn cu mâna din ușa bucătăriei.

– Pa, o să te sun, iubițel, a zis.

Nu țineam minte să-i fi dat numărul de telefon. De fapt, nu țineam minte mai nimic.

Doar că fusesem la petrecere. Nu prea mă omor cu petrecerile, mă duc la zilele de naștere ale câtorva prietene, la petrecerea de sfârșit de an a angajaților și la întâlnirea anuală a colegilor de facultate. Mai ales la asta mă întristez, văd fetele superbe acum câțiva ani cu șunci pe ele, de-arată ca niște bovine, nu pot să-mi cred ochilor, jur de fiecare dată să lipsesc la următoarea chemare. Dar suntem din ce în ce mai puține, unele au plecat în străinătate, altele s-au mutat la capătul țării, nu prea au cum s-ajungă, și când telefonul sună adunarea, uit de promisiune și tremur de nerăbdare să ajung acolo, să văd cine mai e în viață.

Aseară, mi-a părut rău că m-am dus, de cum am intrat în bărulețul ăla de fițe, cu simandicoși și fum să-l tai cu cuțitul. Suntem din ce în ce mai puține, dar nu știu cum se face că numărul total nu se micșorează, apar figuri pe care abia mi le amintesc, din alți ani, și o groază de tipi fandosii aduși cine știe de cine. Noile vești m-au deprimat pe loc. Una dintre colegile de cămin s-a măritat de curând și n-a putut veni pentru că tocmai o bătuse bărbatu-său. Alteia i se depistase un cancer de sân și n-avea chef să ne vadă pe niciuna. M-am trezit pipăindu-mi sânii, parcă simțisem de dimineața o umflătură suspectă. Despre o a treia

se spunea că-l apucase pe Dumnezeu de-un picior, ajunsese purtătoare de cuvânt a unui ministru care-o ținea lângă el zi lumină, n-avea nici weekendul liber. Nici măcar nu era cine știe ce destupată la minte!

Am zis stop, ajunge cu-atâta jale. M-am pus pe băut. Am ascultat toate bârfele, am dansat, habar n-am când mi s-a rupt filmul. M-a trezit dimineața Pisi. Nu-mi aminteam mare lucru nici de blond. Nu știu ce mă apucase. Nu aduc bărbați acasă nici dacă îi știu foarte bine, am mai făcut-o o singură dată, cu vreo doi ani în urmă. Ca prin ceață îmi aduc aminte că astă-noapte mă apucase bocitul, cineva mi-a oferit o batistă și am plâns tăcut pe umărul lui. Se poate să fi fost blondul.

Dar sigură nu-s nici de asta. Înainte să încep să bocesc, un tip chipeș se tot străduia să mă convingă să încep să scriu și altceva decât anchete, o să fiu uimită de succes. Probabil mă uitam la el cu ochi goi și neîncredători și-mi ziceam că mai bine mi-ar face curte decât să mă bată la cap cu meseria. Nu înțelegea nimic din privirile mele, un prost.

– Ești o ziaristă în stare s-o faci, repeta întruna sau mie mi se părea, până am izbucnit în hohote.

– Fugi, dom'le, d-aici cu cazul ăsta incredibil! Du-te la alții, du-te la poliție.

Nu știu ce mi-a venit să spun asta.

Cred că a spus că n-are de ce să meargă la poliție, dar n-am mai ascultat, am dat din mână a lehamite, eram criță.

Ar trebui să-mi pun ordine-n viață. De fapt, ordine e, dar nu cum aș vrea. Sau cum ar vrea mama. Ea mi-o dă veșnic exemplu pe soră-mea mai mare. E înaltă, suplă, nu ca mine. Tot nemăritată. Avocată de succes, cel puțin așa spune. A rămas să locuiască în

casa părintească dintr-un cartier vechi al Bucureștilor și mama e mândră. Ar trebui s-o sun, s-o întreb ce mai face.

Nu m-am înțeles niciodată cu mama, nu-i e pe plac nimic din ce fac. Nici măcar nu e mama mea, cea adevărată a murit când m-am născut, tata s-a-nsurat să mă poată crește ca lumea și noua lui nevastă avea deja o fată, mai mare ca mine. Nu pot spune că mi-a lipsit ceva, dar tot ce era mai bun era pentru soră-mea, tot ce era mai bine făcut era opera soră-mii, soră-mea trebuia să fie piua-ntâi, n-aveam orbu' găinii să nu mă prind că sunt roata de rezervă. Iar tata pleca ochii-n pământ când mă revoltam, era complet sub papuc.

De când mă știu am fost revoltată de ceva, mama n-a pierdut vreun prilej să-mi reproșeze că sunt o iapă nărăvașă, nu mai prididea să-mi spună că nu fac destul, ca soră-mea, și că exemplul ei ar trebui să-mi lumineze mintea. Îi întorceam spatele și asta o-nfură cumplit, ne certam, mi-a venit mintea la cap târziu, dar nici atunci n-aș spune c-o duceam ca-n sânul lui Avram. Am rezistat amândouă. Ea devenea mai arțăgoasă, eu, mai încăpățânată.

Ar trebui s-o sun. S-a întors de la biserică și frământă aluatul pentru plăcintă, doar știu că nu e duminică fără plăcinte și că n-o să cumpere cât o trăi din alea cu surogate și E-uri de la colțul străzii, soră-mea și-a luxat o gleznă și nu mai poate conduce mașina, mai dă și ea jos din kilogramele puse în ultimul timp, știi cât a luat? nici nu mă gândesc să-ți spun, dar tot frumoasă-a rămas, femeie împlinită, nu schiloadă ca tine, doar piele și os, ai mai pus și tu vreo sută de grame sub haine sau te ții cu apă plată cu lămâie ca fufecele care-și dau ochii

peste cap la televiziunea ta? femeie în toată firea și să nu știi ce-i bine, pe taică-tu nu ți-l pot da, e în parc cu moșii lui, la table, de niciun ajutor nu-mi e, parcă mi-a fost vreodată, pun-te masă, scoal-te masă, tu ai de gând să te măriți? o să mor mâine, poimâine și n-o să-mi văd nepoți de la niciuna, pe-acasă ai de gând să mai treci? nici nu mai știu cum arăți.

– Da, mamă, am să trec. Nu știu când, dar am să trec.

– Ai grijă de tine! Ai grijă de tine! Te las, că nu-mi văd capul.

Am închis.

Nu s-a schimbat deloc, nu și-a văzut capul de când o știu. Voia să mă fac doctoriță, ca maică-sa, deși pe mine mă-ngrozea gândul să disec cadavre. M-a vrut avocat, ca soră-mea, sau măcar consilier juridic, i-am spus că n-o să-nvăț pe dinafară ceasloave latinești cu legi nici dacă mă dezmoștenește. De parcă ar fi avut de gând să-mi lase ceva. Când soră-mea era acolo, gata să pună laba!

Ileana și Ilona, mai mare hazul! Când eram mică, purtam hainele care ei îi rămăseseră strâmte, mă jucam cu păpușile aruncate de ea după ce le scosese câte un ochi sau le rupsese brațele, învățam după cărțile pe care ea le mângălise cu creioane colorate atât de violent că din unele pagini nu mai deslușeam nimic. Ferească sfântu' să-mi plângeți de milă! Multă vreme mi s-a părut normal s-o ascult, doar era cu cinci ani mai mare. Dar sufeream că nu aveam voie să-mi fac singură jocurile, să-mi văd prietenele când mi se năzărea, pentru că fie o deranjam pe sora mai mare, fie n-o puteam lăsa singură. Când mergeam la serbări, mi se părea ciudat că mama o împopoțona pe ea și pe mine mă lăsa de izbeliște, puteam să mă duc

și cu rochițele pătate, parcă n-ar fi văzut, doar eram fata cea rea, neascultătoare, încăpățânată, vitregă. Nu înțelegeam cuvântul, credeam că e o boală pe care am moștenit-o de la mama mea adevărată și despre care nu e bine să vorbești în lume.

Până într-o zi când am avut revelația că sunt altfel decât soră-mea, deși prin nimic diferită de fetițele de vârsta mea. Țin minte că începuseră să-mi înmugurească sânii, purtam părul lung, mă priveam în oglindă și nu-mi venea să cred că sunt eu, parcă mă vedeam prima oară. S-a întâmplat să intre soră-mea-n cameră și să mă vadă în fața oglinzii. S-a strâmbat, a râs, arătându-mă cu degetul și strigându-i mamei că mă fâfâi la oglindă în loc să învăț și brusc au apucat-o furiile, a luat o perie și a spart oglinda și-n clipa în care cioburile se împrăstiau cu zgomot mare mă vedeam sfâșiată în zeci de bucăți, parcă mă rupeam de-adevăratelea, am izbucnit în plâns, mi s-a părut că sunt într-o poveste în care o femeiușcă cu nasul mare crapă de invidie. În afara nasului cam mare, nici măcar nu era urâtă! Nici acum nu e. Tata n-a mai vrut să cumpere altă oglindă, a înlocuit șifonierul cu un dulap obișnuit de haine. Eu eram de vină.

Peste noapte, ea terminase liceul, a început să mă ia de confidentă, nopți întregi sărea în patul meu să-mi povestească ce face, cu cine se întâlnește, cu cine se iubește, ochii mari de uimire mi se închideau la o vreme, nu dormi! mă zgâlțâia, ascultă-mă, nici nu vrei să știi ce urmează! Nu prea voiam. Pe urmă m-am obișnuit să fiu confidentă. Îmi cerea să fac la fel, turba că nu-i spuneam nimic, dar n-aveam ce, mie nu mi se întâmpla mare lucru, repeta vorbele mamei: ești rea, închisă în tine, ranchiunoasă, parcă n-ai fi sora mea!